

הוראת הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח ליום שישי הקרוב כ' טבת ה'תשפ"ו היכלות הרמב"ם

**לקבוע לימוד בהלכות מלך המשיח דהינו שני הדברים
האחרונים בהלכות מלכים שבסיום ספר משנה תורה להרמב"ם
מעלה גדולה היא שלימוד זה יתקיים ברבים ועדיף בעשרה שכן "עשרה שיושבים
ועוסקים בתורה שכינה שרויה ביניהם" ובפרט באשר תלימוד עוסק בעניני משיח
וגאולה המביאים לידי ציפייה והשתוקקות לביאת משיח צדקנו.
בדברי קודשו מציין הרבי שליט"א מלך המשיח כי בדברי הרמב"ם ניכרת במוחש
פעולת הגאולה מתוך הגלות, הרמב"ם האיר את הבנת התורה בהיבורו הגדול משנה
תורה ויתרה מזו פעל ענין של הבנה ממשית לימות המשיח בדרך שכלל בו גם הלכות
הנוגעות לבית המקדש ולימות המשיח ללמד ביצד להתבונן לגאולה האמיתית
והשלימה.**

**בשנה זו ה'תשפ"ו חל יום ההלולא של הרמב"ם בערב שבת פידיע מאמר חז"ל:
"מי שטרד בערב שבת יאכל בשבת" ושבת עניינה גאולה ומתוך כך מובן שעמידה
בהוראה זו ביום זה היא סגולה מיוחדת לפעול ולהחיש את הגאולה האמיתית
והשלימה!**

יהי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פרק אחד עשר

א המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל. וחוזרין כל-המשפטים בימיו כשהיו מקדם. מקריבין קרבנות, ועושין שמטין ויובלות ככל-מצותה האמורה בתורה. וכל-מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה לביאתו — לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו. שהרי התורה העידה עליו, שנאמר: ושב ה' אלהיך את-שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו' אם-יהיה נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה' (דברים ל. ג-ה). ואלו הדברים המפרשים בתורה, הם כוללים כל-הדברים שנאמרו על ידי כל-הנביאים. אף בפרשת בלעם נאמר ושם נבא בשני המשיחים: במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את-ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל [באחרונה]. ושם הוא אומר (כמדבר כד. יז-יח): אראנו ולא עתה — זה דוד; אשורנו ולא קרוב — זה מלך המשיח; דרך כוכב מיעקב — זה דוד; וקם שבט מישאל — זה מלך המשיח; ומחץ פאתי מואב — זה דוד, וכן הוא אומר: ויך את-מואב וימדדס בחבל (שמ"ב ח. ב); וקרקר כל-בני-שת — זה המלך המשיח, שנאמר בו: ומשלו מים עד-ים (זכריה ט. יו"ד); והיה אדום ירשה — זה דוד, שנאמר: ותהי אדום לדוד לעבדים וגו' (שמ"ב ח. ו); והיה ירשה וגו' — זה המלך המשיח, שנאמר: ועלו מושעים בהר ציון וגו' (עובדיה א. כא).

ב אף בערי מקלט הוא אומר: ואם ירחיב ה' אלהיך את-גבולך [וגו'] ויספת לך עוד שלש ערים וגו' (דברים יט. ח"ט) ומעולם לא היה דבר זה, ולא צוה הקב"ה לתוהו. אבל בדברי הנביאים אין הדבר צריך ראיה, שכל הספרים מלאים בדבר זה.

יהי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ג ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחיה מתים וכיוצא בדברים אלו — אין הדבר כן. שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה, והוא היה נושא כליו של בן-פוזיבא המלך, והוא היה אומר עליו שהוא המלך המשיח, ודמה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח עד שנהרג בעונות. כיון שנהרג — נודע להם שאינו, ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת. ועקר הדברים ככה הם: שהתורה הזאת חקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהם ולא גורעין מהם. וכל המוסיף או גורע, או שגילה פנים בתורה והוציא הדברים של מצות מפשוטן, הרי זה בודאי רשע ואפיקורס.

ד ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, ויכוף כל-ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' — הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל — הרי זה משיח בודאי, ויתקן את-העולם כלו לעבוד את-ה' ביחד, שנאמר: כִּי־אֲזַאֲהֶפֶךְ אֶל־עַמִּים שָׁפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כָל־שֵׁם ה' וְלַעֲבֹדוֹ שָׁכֵם אֶחָד (צפני' ג, ט).

ואם לא הצליח עד כה, או נהרג, בידוע שאינו זה שהבטיחה עליו תורה, והרי הוא ככל מלכי בית דוד השלמים והכשרים, שמתו. ולא העמידו הקב"ה אלא לנסות בו רבים, שנאמר: וּמִן־הַמְּשֻׁכִּלִּים יִכְשְׁלוּ, לצרוף בהם, ולברר וללבן עד-עת קץ, כי עוד למועד (דניאל יא, לה).

יְהי אֱדוֹנֵינוּ מוֹדֵינוּ וְרֵבֵינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד

אף ישוע הנצרי, שדימה שיהיה משיח ונהרג בבית דין. כָּכֵר נִתְּנָבָא בּוֹ דְּנִיָּאֵל, שְׁנֵאֲמַר (שם. יד): וּבְנֵי פְּרִיצֵי עֵמֶק יִנְשְׂאוּ לְהַעֲמִיד חֲזוֹן וְנִכְשְׁלוּ. וְכִי יֵשׁ מְכַשׁוֹל גָּדוֹל מִזֶּה, שְׁכָל הַנְּבִיאִים דְּבֵרוּ שְׁמִשִּׁיחַ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעֶם, וּמִקְבֵּץ נְדָחֵיהֶם וּמַחֲזִיק מִצּוֹתָן, וְזֶה גֵרָם לְאַבֵּד יִשְׂרָאֵל בַּחֲרֹב, וּלְפָזֹר שְׂאֲרֵיתָם וּלְהַשְׁפִּילָם, וּלְהַחֲלִיף הַתּוֹרָה וּלְהַטְעוֹת רַב הָעוֹלָם לַעֲבוֹד אֱלֹהֵי מַבֵּלְעָדֵי ה'.

אָבֵל מַחֲשָׁבוֹת בּוֹרָא הָעוֹלָם אֵין כַּח בְּאָדָם לְהַשִּׁיגֶם, כִּי לֹא דְרָכֵינוּ דְרָכָיו, וְלֹא מַחֲשָׁבוֹתֵינוּ מַחֲשָׁבוֹתָיו, וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֹהִי שֶׁל יֵשׁוּעַ הַנְּצָרִי וְשֶׁל זֶה הַיִּשְׁמַעְאֵלִי שֶׁעָמַד אַחֲרָיו, אֵינָן אֶלָּא לִישׁר דֶּרֶךְ לַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וּלְתַקֵּן הָעוֹלָם כְּלוֹ לַעֲבוֹד אֶת ה' בְּיַחַד, שְׁנֵאֲמַר: כִּי אֲזִי אֶהְפֹּךְ אֶל-עַמִּים שִׁפָּה בְּרוּרָה לְקַרֵּא כָלֶם בְּשֵׁם ה' וּלְעַבְדּוֹ שָׂכֵם אָחָד.

כִּיצַד? כָּכֵר נִתְּמַלֵּא הָעוֹלָם כְּלוֹ מִדְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ וּמִדְּבָרֵי הַתּוֹרָה, וּמִדְּבָרֵי הַמִּצּוֹת, וּפְשֻׁטוֹ דְּבָרִים אֵלֹהִים בְּאֵיִם רְחוּקִים, וּבְעַמִּים רַבִּים עַרְלִי-לֵב, וְהֵם נוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִים בְּדְבָרִים אֵלֹהִים וּבְמִצּוֹת הַתּוֹרָה, אֵלֹהִים אוֹמְרִים: מִצּוֹת אֵלֹהִים אֱמֶת הֵיוּ וּכְכֹר בְּטָלוּ בְּזִמָּן הַזֶּה. וְלֹא הָיוּ נוֹהֲגוֹת לְדוֹרוֹת.

וְאֵלֹהִים אוֹמְרִים: דְּבָרִים נִסְתָּרִים יֵשׁ בָּהֶן וְאֵינָן כּפִּשְׁוּטָן, וּכְכֹר בָּא מְשִׁיחַ וְגָלָה נִסְתָּרֵיהֶם. וּכְשִׁיעֲמוֹד הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּאַמֶּת, וַיִּצְלִיחַ וַיָּרוֹם וַיִּנְשֵׂא, מִיַּד הֵם כָּלֶם חוֹזְרִים וַיּוֹדְעִים, שֶׁשֶּׁקֶר נָחֲלוּ אֲבוֹתֵיהֶם, וְשִׁנְבִיאֵיהֶם וְאֲבוֹתֵיהֶם הַטְעוּם].

יְהִי אֲדוֹנֵינוּ מוֹרֵינוּ וְרַבֵּינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד

פֶּרֶק שְׁנַיִם עָשָׂר

א אֵל יַעֲלֶה עַל הַלֵּב שְׁבִימוֹת הַמָּשִׁיחַ יִבְטֹל דְּבַר מִמְּנֶהֱגוֹ שֶׁל עוֹלָם, אוֹ יִהְיֶה שֵׁם חֲדוּשׁ בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית — אֲלֹא עוֹלָם כְּמִנְהַגוֹ נוֹהֵג, וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בִּישְׁעֶיהָ: וְגַר זָאב עִם-כֶּכֶשׁ וְנֹמֵר עִם-גְּדִי יִרְבֹּץ (יא. ו) מָשָׁל וְחִידָה. עֲנִין הַדְּבָר: שִׁיְהִיו יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבֵין לְבֶטַח עִם רָשָׁעֵי גוֹיִם הַמְּשׁוּלִים כְּזָאב וְנֹמֵר, שֶׁנֶּאֱמַר: זָאב עֲרֵבוֹת יִשְׁדָּדִם (ו) נֹמֵר שֶׁקֵּד עַל-עֲרֵיָהֶם (ירמיה ה. ו), וַיִּחְזְרוּ כֻלָּם לְדַת הָאֱמֶת וְלֹא יִגְזְלוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ. אֲלֹא יֵאָכְלוּ דְבַר הַמֶּתָר בְּנִחַת עִם יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר: וְאֶרֶץ כְּבָקָר יֵאָכֵל-תֶּבֶן (ישעיה יא. ז). וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בָּאֵלוֹ הַדְּבָרִים בְּעֲנִין הַמָּשִׁיחַ — הֵם מְשָׁלִים, וּבִימוֹת הַמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ יוֹדַע לְכָל לֵאמֹר זֶה דְּבַר הָיָה מָשָׁל וְמָה עֲנִין רָמְזוֹ בָּהֶם.

ב אָמְרוּ חֲכָמִים: אֵין בֵּין הָעוֹלָם הַזֶּה לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ אֲלֹא שְׁעָבוֹד מַלְכוּת בְּלָבָד. יִרְאֶה מִפְּשׁוּטָם שֶׁל דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים: שְׁבַתְחַלֵּת יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ תִּהְיֶה מַלְחָמַת גּוֹג וּמָגוּג, וְשֶׁקֶדֶם מַלְחָמַת גּוֹג וּמָגוּג יַעֲמֹד נָבִיא לְיִשְׂרָאֵל וְלִהְכִין לָבֶם, שֶׁנֶּאֱמַר: הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת-אַלְיָה וְגו' (מלאכי ג. כג). וְאֵינוֹ בָּא לֹא לְטַמֵּא הַטָּהוֹר וְלֹא לְטַהֵר הַטָּמֵא, וְלֹא לְפַסּוֹל אֲנָשִׁים שֶׁהֵם בְּחִזְקַת כְּשָׁרוֹת וְלֹא לְהַכְשִׁיר מִי שֶׁהִחְזָקוּ פְּסוּלִין — אֲלֹא לְשׁוֹם שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר: וְהָשִׁיב לִב-אֲבוֹת עַל-בָּנִים (שם. כד). וַיֵּשׁ מִן-הַחֲכָמִים שְׂאוֹמְרִים שֶׁקֶדֶם בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ יָבוֹא אֵלָיו. וְכָל-אֵלוֹ הַדְּבָרִים וְכִיּוּצָא בָּהֶם לֹא יָדַע אָדָם אֵיךְ יִהְיֶה עַד שִׁיְהִיו, שֶׁדְּבָרִים סְתוּמִין הֵם אֲצֵל הַנְּבִיאִים. גַּם הַחֲכָמִים אֵין לָהֶם קִבְלָה בַּדְּבָרִים אֵלוֹ, אֲלֹא לְפִי הַכְּרַע הַפְּסוּקִים. וְלִפִּיקָהּ יֵשׁ לָהֶם מַחֲלָקַת בַּדְּבָרִים אֵלוֹ. וְעַל-כָּל-פָּנִים אֵין סְדוּר הַנִּיֵּת דְּבָרִים אֵלוֹ וְלֹא דִקְדוּקָיָהֶם עֶקֶר בְּדֵת. וְלַעוֹלָם לֹא יִתְעַסֵּק אָדָם בַּדְּבָרֵי הַהֲגָדוֹת, וְלֹא יֶאֱרִיף בַּמִּדְרָשׁוֹת הָאֱמוּרִים בְּעֲנִינִים אֵלוֹ וְכִיּוּצָא בָּהֶם וְלֹא יִשְׁיַמֵּם עֶקֶר — שְׂאִין מְבִיאִין לֹא לִידֵי יִרְאָה וְלֹא לִידֵי אֶהְבָּה. וְכֵן לֹא יִחְשַׁב הַקָּצִין. אָמְרוּ חֲכָמִים: תִּפְּחֵם רוּחָם שֶׁל מַחֲשַׁבֵּי הַקָּצִים. אֲלֹא יִחַפֵּה וַיֵּאֱמִין בְּכָלֵל הַדְּבָר, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

בִּימֵי הַמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, כְּשֶׁתֵּיּוֹשֵׁב מִמַּלְכוּתוֹ וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל־יִשְׂרָאֵל, יִתְיַחֲסוּ כֻלָּם עַל פִּי בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁתְּנוּחַ עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֵּשֶׁב מִצְרָף וּמִטְהַר וְגו' (שם, ג). וּבְנֵי לֹוי מִטְהַר תְּחִלָּה וְאוֹמֵר: זֶה מִיַּחֲס כֹהֵן וְזֶה מִיַּחֲס לֹוי, וְדוּחָה אֶת שְׂאִינָם מִיַּחֲסִין לְיִשְׂרָאֵל. הֲרִי הוּא אוֹמֵר: וַיֹּאמֶר הַתְּרַשָּׁתָא לָהֶם וְגו' עַד עֲמֹד כֹּהֵן לְאוּרִים וּלְתַמִּים (עזרא ב, סג). הִנֵּה לְמִדַּת שְׁכָרוֹחַ הַקֹּדֶשׁ מִיַּחֲסִין הַמְּחֻזְקִין וּמוֹדִיעִין הַמִּיַּחֲס. וְאִינוּ מִיַּחֲס יִשְׂרָאֵל אֶלָּא לְשִׁבְטֵיהֶם, שְׁמוֹדִיעַ שְׁזֶה מִשְׁבֵּט פְּלוֹנִי וְזֶה מִשְׁבֵּט פְּלוֹנִי, אֲכַל אִינוּ אוֹמֵר עַל שֵׁהֶם בְּחֻזְקַת כְּשָׁרוֹת: זֶה מִמֶּזֶר וְזֶה עֶבֶד — שֶׁהַדִּין הוּא שֶׁמִּשְׁפָּחָה שְׁנִטְמָעָה — נִטְמָעָה.

ד

לֹא נִתְּאוּ הַחֲכָמִים וְהַנְּבִיאִים יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ לֹא כְּדִי שִׁישְׁלְטוּ עַל כָּל־הָעוֹלָם, וְלֹא כְּדִי שִׁיָּרְדוּ בַּגּוֹיִם, וְלֹא כְּדִי שִׁיִּנְשְׂאוּ אוֹתָם הָעַמִּים, וְלֹא כְּדִי לֶאֱכֹל וּלְשָׁתוֹת וּלְשִׁמּוֹחַ — אֶלָּא כְּדִי שִׁיְהִיו פְּנוּיִין בַּתּוֹרָה וְחֻכְמָתָהּ; וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם נוֹגֵשׁ וּמִבְטָל — כְּדִי שִׁיִּזְכּוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ בְּהַלְכוֹת תְּשׁוּבָה.

ה

וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן לֹא יִהְיֶה שֵׁם לֹא רָעַב וְלֹא מִלְחָמָה, וְלֹא קִנְאָה וְתַחֲרוּת — שֶׁהַטּוֹבָה תִּהְיֶה מִשְׁפַּעַת הַרְבֵּה וְכָל־הַמַּעֲדָנִים מְצוּיִין כְּעֶפֶר. וְלֹא יִהְיֶה עֶסֶק כָּל־הָעוֹלָם אֶלָּא לְדַעַת אֶת ה' בְּלִבָּד. וּלְפִיכָף יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל חֲכָמִים גְּדוֹלִים וַיּוֹדְעִים דְּבָרִים הַסְּתוּמִים וַיִּשְׁיִיגוּ דַּעַת בּוֹרְאָם כְּפִי כֹחַ הָאָדָם, שֶׁנֶּאֱמַר: כִּי־מִלֵּאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֶת־ה' כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים (ישעיה יא, ט).

יְהִי אֲדוֹנֵינוּ מוֹרֵינוּ וְרַבֵּינוּ מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד